

Arrest

nr. 215 659 van 24 januari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/20
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 20 januari 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 januari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Georgische nationaliteit te zijn.

Op 13 januari 2014 vraagt de verzoekende partij de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan bij de bevoegde asielinstanties.

Op 20 november 2014 neemt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en van de status van subsidiaire bescherming. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 27 november 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker.

Bij arrest, d.d. 26 maart 2015, weigert de Raad de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 4 mei 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 17 juni 2015 onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad. Bij arrest, d.d. 28 november 2017, verwerpt de Raad het beroep.

Bij vonnis, d.d. 15 juni 2015 veroordeelt de correctionele rechtbank van Dendermonde de verzoekende partij tot een gevangenisstraf van 18 maanden.

Op 3 augustus 2015 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

Op 16 juli 2015 betekent de verwerende partij een inreisverbod aan de verzoekende partij.

Op 13 oktober 2015 neemt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad. Bij arrest, d.d. 19 april 2016, weigert de Raad de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 20 mei 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 24 augustus 2016 onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad. Bij arrest, d.d. 27 februari 2018, verwerpt de Raad het beroep.

Op 9 augustus 2017 dient de verzoekende partij nogmaals een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 22 augustus 2017 onontvankelijk verklaard.

Op 29 september 2017 dient de verzoekende partij een vierde aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 4 september 2018 ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

Op 15 januari 2019 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: M.

voornaam: V.

geboortedatum: 29.05.1978

geboorteplaats: Kutaisi

nationaliteit: Georgië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone MINOS op 15.01.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- ☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;
- ☐ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

1° Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

3° Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Betrokkene werd op 15.06.2015 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens diefstal.

Uit informatie van de politie blijkt dat ten laste van betrokkene volgende processen verbaal werden opgemaakt:

- ☐ PV HV.12.L1.000207/2015 dd. 03.01.2015 PZ Rode vanwege diefstal
- ☐ PV NI.12.L8.000173/2015 dd. 06.01.2015 PZ Waterloo vanwege diefstal
- ☐ PV DE.12.LA.000060/2015 dd. 03.01.2015 PZ Denderleeuw/Haaltert vanwege diefstal
- ☐ PV DE.12.LA.000335/2015 dd. 17.01.2015 PZ Denderleeuw/Haaltert vanwege diefstal
- ☐ PV DE.12.LA.000382/2015 dd. 23.01.2015 PZ Denderleeuw/Haaltert vanwege diefstal
- ☐ PV LE.12.LC.000483/2015 dd. 05.01.2015 PZ Leuven vanwege diefstal
- ☐ PV LE.12.LC.000994/2015 dd. 12.01.2015 PZ Leuven vanwege diefstal
- ☐ PV LE.12.L9.000623/2015 dd. 22.01.2015 PZ Demerdal-DSZ vanwege diefstal
- ☐ PV LE.12.LC.034575/2014 dd. 22.12.2014 PZ Leuven vanwege diefstal
- ☐ PV HV.12.LC.000228/2015 dd. 03.01.2015 PZ Dilbeek vanwege diefstal
- ☐ PV BR.60.L6.030482/2014 dd. 13.04.2014 PZ Polbruno vanwege drugsbezit

Gelet op de herhaling van deze en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

12° Op 16.07.2015 werd aan betrokkene in uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van acht jaar betekend.

Betrokkene werd gehoord op 15.01.2019 door de politiezone MINOS en verklaart dat hij sinds 2014 in België verblijft.

Betrokkene gaf aan dat hij naar België is gekomen omwille van politieke problemen in Georgië en omwille van zijn medische problemen. Dit zijn de redenen waarom betrokkene niet kan terugkeren. In België heeft betrokkene enkel zijn vrouw en dochter. Ze hebben ook vrienden hier. Betrokkenes ouders wonen in Georgië.

Betrokkene werd gehoord op 15.01.2019 door de politiezone MINOS en verklaart dat hij psychiatrische problemen kent en dit al sinds zijn kindertijd. Betrokkene geeft aan dat hij 6 maanden op psychiatrie heeft verbleven. Echter kent hij de diagnos niet meer. Betrokkene geeft aan dat hij 10 verschillende soorten medicatie neemt om oa rustig te blijven en dat hij 1 x per maand naar de Psychiater in Brugge gaat. Hij heeft een volgende afspraak al vastliggen. Uit het administratieve verslag blijkt dat betrokkene zijn medicatie mee heeft.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene kwam volgens zijn asielverklaring naar België op 12.01.2014, samen met zijn echtgenote S. K. (°2.05.1976). Betrokkene heeft op 13.01.2014 een verzoek tot internationale bescherming ingediend. Dit verzoek werd geweigerd door het CGVS op 20.11.2014. Betrokkene ontving vervolgens op 30.11.2014 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 27.11.2014) geldig 30 dagen. Na een schorsend beroep werd betrokkenes verzoek tot internationale bescherming definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 26.03.2015.

Betrokkenes bevel om het grondgebied te verlaten werd vervolgens verlengd tot 9.04.2015. Betrokkene diende op 3.08.2015 een tweede verzoek tot internationale bescherming in. Dit verzoek werd geweigerd door het CGVS op 13.10.2015. Na een schorsend beroep werd betrokkenes verzoek tot internationale bescherming definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 19.04.2016. Er werd tevens een verzoek tot internationale bescherming ingediend voor betrokkenes dochter, M. A., op 28.06.2016. Dit verzoek werd door het CGVS geweigerd op 23.03.2017. Het verzoek tot internationale bescherming van betrokkenes dochter werd definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 20.06.2017.

Betrokkene heeft op 4.05.2015 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 17.06.2015. Deze beslissing is op 1.07.2015 aan betrokkene betekend. Het verzoek tot nietigverklaring en schorsing van de onontvankelijkheidsbeslissing werd op 28.11.2017 door de RVV verworpen.

Op 20.05.2016 diende betrokkene een tweede regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980.

Deze werd onontvankelijk verklaard op 24.08.2016. Deze beslissing is op 14.09.2016 aan betrokkene betekend. Het verzoek tot nietigverklaring en schorsing van de onontvankelijkheidsbeslissing werd op 27.02.2018 door de RVV verworpen.

Vervolgens werd door betrokkene op 9.08.2017 een derde regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 22.08.2017. Deze beslissing is op 24.08.2017 aan betrokkene betekend. Betrokkenes vierde regularisatieaanvraag op basis van medische redenen, ingediend op 29.09.2017, werd op 4.09.2018 ongegrond verklaard. Deze beslissing werd op 15.01.2019 aan betrokkene betekend.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn dochter en echtgenote kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien er een risico op onderduiken bestaat en betrokkene de openbare orde heeft geschaad. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM. blijkt dat het recht op eerbieding van het privé en gezinsleven niet absoluut is. Het risico op onderduiken van betrokkene en het feit dat betrokkene de openbare orde heeft geschaad (veroordeling van 18 maanden gevangenis) en onder inreisverbod staat, primeert dan ook op dat van betrokkene en zijn familiale belangen. Zijn dochter en echtgenote worden trouwens ook vastgehouden en worden overgebracht naar een Fitt woning met oog op een gezamenlijke terugkeer naar hun land van herkomst. Ook zij zijn illegaal in het land en hebben meerdere malen een bevel om het grondgebied te verlaten niet opgevolgd. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM.

Betrokkenes dochter gaat naar de kleuterschool in België, echter het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkenes kind hier naar school gaat, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonbaar dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Het feit dat betrokkenes jongste dochter in België geboren is, opent niet zonder meer het recht op verblijf. Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op zijn dochter en dat dit tegen haar belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België

dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van het kind om niet te worden gescheiden van haar ouders, die op eigen risico, ondanks hun precare verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

Betrokkenes dochter M. A. is drie jaar oud. De zeer jonge leeftijd van zijn dochter maakt zo net dat zij zich gemakkelijker zal kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat betrokkenes dochter niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van haar ouders kan opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van het kind zal schaden.. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RVV, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90). Betrokkene werd door de gemeente Sint-Genesius-Rode geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Een schendig van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
- ☐ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste aan hem werd betekend op 4.08.2015 (bijlage 13qq van 4.08.2015) en welk werd verlengd tot 22.05.2016.

Een dwangverwijdering is proportioneel. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 16.07.2015. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Betrokkene werd op 15.06.2015 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens diefstal. Betrokkene zat hiervoor ook in de gevangenis van Dendermonde en Leuven Hulp.

Uit informatie van de politie blijkt dat ten laste van betrokkene volgende processen verbaal werden opgemaakt:

- ☐ PV HV.12.L1.000207/2015 dd. 03.01.2015 PZ Rode vanwege diefstal
- ☐ PV NI.12.L8.000173/2015 dd. 06.01.2015 PZ Waterloo vanwege diefstal
- ☐ PV DE.12.LA.000060/2015 dd. 03.01.2015 PZ Denderleeuw/Haaltert vanwege diefstal
- ☐ PV DE.12.LA.000335/2015 dd. 17.01.2015 PZ Denderleeuw/Haaltert vanwege diefstal

- PV DE.12.LA.000382/2015 dd. 23.01.2015 PZ Denderleeuw/Haaltert vanwege diefstal
- PV LE.12.LC.000483/2015 dd. 05.01.2015 PZ Leuven vanwege diefstal
- PV LE.12.LC.000994/2015 dd. 12.01.2015 PZ Leuven vanwege diefstal
- PV LE.12.L9.000623/2015 dd. 22.01.2015 PZ Demerdal-DSZ vanwege diefstal
- PV LE.12.LC.034575/2014 dd. 22.12.2014 PZ Leuven vanwege diefstal
- PV HV.12.LC.000228/2015 dd. 03.01.2015 PZ Dilbeek vanwege diefstal
- PV BR.60.L6.030482/2014 dd. 13.04.2014 PZ Polbruno vanwege drugsbezit

Op 16.07.2015 werd aan betrokkene een inreisverbod betekend van 8 jaar. Tot op heden heeft betrokkene echter geen gevolg gegeven aan dit verblijfsverbod. Betrokkene kwam volgens zijn asielerklaring naar België op 12.01.2014, samen met zijn echtgenote S. K. (*2.05.1976). Betrokkene heeft op 13.01.2014 een verzoek tot internationale bescherming ingediend. Dit verzoek werd geweigerd door het CGVS op 20.11.2014. Betrokkene ontving vervolgens op 30.11.2014 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 27.11.2014) geldig 30 dagen. Na een schorsend beroep werd betrokkenes verzoek tot internationale bescherming definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 26.03.2015.

Betrokkenes bevel om het grondgebied te verlaten werd vervolgens verlengd tot 9.04.2015. Betrokkene diende op 3.08.2015 een tweede verzoek tot internationale bescherming in. Dit verzoek werd geweigerd door het CGVS op 13.10.2015. Na een schorsend beroep werd betrokkenes verzoek tot internationale bescherming definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 19.04.2016. Er werd tevens een verzoek tot internationale bescherming ingediend voor betrokkenes dochter, M. A., op 28.06.2016. Dit verzoek werd door het CGVS geweigerd op 23.03.2017. Het verzoek tot internationale bescherming van betrokkenes dochter werd definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 20.06.2017.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone MINOS op 15.01.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste aan hem

werd betekend op 4.08.2015 (bijlage 13qq van 4.08.2015) en welk werd verlengd tot 22.05.2016.

Een dwangverwijdering is proportioneel. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 16.07.2015. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Betrokkene werd op 15.06.2015 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens diefstal. Betrokkene zat hiervoor ook in de gevangenis van Dendermonde en Leuven Hulp.

Uit informatie van de politie blijkt dat ten laste van betrokkene volgende processen verbaal werden opgemaakt:

- PV HV.12.L1.000207/2015 dd. 03.01.2015 PZ Rode vanwege diefstal
- PV NI.12.L8.000173/2015 dd. 06.01.2015 PZ Waterloo vanwege diefstal
- PV DE.12.LA.000060/2015 dd. 03.01.2015 PZ Denderleeuw/Haaltert vanwege diefstal

- PV DE.12.LA.000335/2015 dd. 17.01.2015 PZ Denderleeuw/Haaltert vanwege diefstal
- PV DE.12.LA.000382/2015 dd. 23.01.2015 PZ Denderleeuw/Haaltert vanwege diefstal
- PV LE.12.LC.000483/2015 dd. 05.01.2015 PZ Leuven vanwege diefstal
- PV LE.12.LC.000994/2015 dd. 12.01.2015 PZ Leuven vanwege diefstal
- PV LE.12.L9.000623/2015 dd. 22.01.2015 PZ Demerdal-DSZ vanwege diefstal
- PV LE.12.LC.034575/2014 dd. 22.12.2014 PZ Leuven vanwege diefstal
- PV HV.12.LC.000228/2015 dd. 03.01.2015 PZ Dilbeek vanwege diefstal
- PV BR.60.L6.030482/2014 dd. 13.04.2014 PZ Polbruno vanwege drugsbezit

Op 16.07.2015 werd aan betrokkene een inreisverbod betekend van 8 jaar. Tot op heden heeft betrokkene echter geen gevolg gegeven aan dit verblijfsverbod. Betrokkene werd gehoord op 15.01.2019 door de politiezone MINOS en verklaart dat hij sinds 2014 in België verblijft.

Betrokkene gaf aan dat hij naar België is gekomen omwille van politieke problemen in Georgië en omwille van zijn medische problemen. Dit zijn de redenen waarom betrokkene niet kan terugkeren.

De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn asielaanvraag van 13.01.2014.

Betrokkene kwam volgens zijn asielverklaring naar België op 12.01.2014, samen met zijn echtgenote S. K. (°2.05.1976). Betrokkene heeft op 13.01.2014 een verzoek tot internationale bescherming ingediend. Dit verzoek werd geweigerd door het CGVS op 20.11.2014. Betrokkene ontving vervolgens op 30.11.2014 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 27.11.2014) geldig 30 dagen. Na een schorsend beroep werd betrokkenes verzoek tot internationale bescherming definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 26.03.2015.

Betrokkenes bevel om het grondgebied te verlaten werd vervolgens verlengd tot 9.04.2015. Betrokkene diende op 3.08.2015 een tweede verzoek tot internationale bescherming in. Dit verzoek werd geweigerd door het CGVS op 13.10.2015. Na een schorsend beroep werd betrokkenes verzoek tot internationale bescherming definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 19.04.2016. Er werd tevens een verzoek tot internationale bescherming ingediend voor betrokkenes dochter, M. A., op 28.06.2016. Dit verzoek werd door het CGVS geweigerd op 23.03.2017. Het verzoek tot internationale bescherming van betrokkenes dochter werd definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 20.06.2017.

Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Betrokkene werd gehoord op 15.01.2019 door de politiezone MINOS en verklaart dat hij psychiatrische problemen kent en dit al sinds zijn kindertijd. Betrokkene geeft aan dat hij 6 maanden op psychiatrie heeft verbleven. Echter kent hij de diagnos niet meer. Betrokkene geeft aan dat hij 10 verschillende soorten medicatie neemt om oa rustig te blijven en dat hij 1 x per maand naar de Psychiater in Brugge gaat. Hij heeft een volgende afspraak al vastliggen. Uit het administratieve verslag blijkt dat betrokkene zijn medicatie mee heeft.

Betrokkene heeft op 4.05.2015 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 17.06.2015. Deze beslissing is op 1.07.2015 aan betrokkene betekend. Het verzoek tot nietigverklaring en schorsing van de onontvankelijkheidsbeslissing werd op 28.11.2017 door de RVV verworpen.

Op 20.05.2016 diende betrokkene een tweede regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980.

Deze werd onontvankelijk verklaard op 24.08.2016. Deze beslissing is op 14.09.2016 aan betrokkene betekend. Het verzoek tot nietigverklaring en schorsing van de onontvankelijkheidsbeslissing werd op 27.02.2018 door de RVV verworpen.

Vervolgens werd door betrokkene op 9.08.2017 een derde regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 22.08.2017. Deze beslissing is op 24.08.2017 aan betrokkene betekend. Betrokkenes vierde regularisatieaanvraag op basis van medische redenen, ingediend op 29.09.2017, werd op 4.09.2018 ongegrond verklaard. Deze beslissing werd op 15.01.2019 aan betrokkene betekend.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en

dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste aan hem werd betekend op 4.08.2015 (bijlage 13qq van 4.08.2015) en welk werd verlengd tot 22.05.2016.

Een dwangverwijdering is proportioneel. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 16.07.2015. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

Op 22 januari 2019 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 4 september 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Voorafgaandelijk dient te worden opgemerkt dat, in de mate dat het beroep gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, onderhavige vordering onontvankelijk moet worden bevonden, aangezien de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen

verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering vermoed.

De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

3.2.2. Het uiterst dringende karakter van de vordering wordt aangenomen. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *"De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."*

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. De verzoekende partij voert de schending aan van het Abdida-arrest, van de artikelen 3 en 13 van het EVRM juncto de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtzekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

"Het arrest van het Hof van Justitie van 18 december 2014 luidt als volgt:

De artikelen 5 en 13 van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, gelezen in het licht van de artikelen 19, lid 2, en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, en artikel 14, lid 1, sub b, van die richtlijn moeten aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een nationale wettelijke regeling:

- die geen schorsende werking toekent aan een beroep dat wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt gelast het grondgebied van een lidstaat te verlaten, wanneer de uitvoering van dat besluit voor die derdelander een ernstig risico inhoudt dat zijn gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze verslechtert, en
- die niet bepaalt dat in de mate van het mogelijke wordt voorzien in de elementaire levensbehoeften van die derdelander teneinde te verzekeren dat de dringende medische zorg en de essentiële behandeling van ziekte daadwerkelijk worden verstrekt tijdens de periode waarin die lidstaat als gevolg van het instellen van dat beroep verplicht is de verwijdering van die derdelander uit te stellen.

Het Hof van Justitie stelde in het arrest Abdida van 18 december 2014 dat de artikelen 5 en 13 Terugkeerrichtlijn gelezen in het licht van artikel 19 §2 en 47 Handvest Grondrechten EU zich verzetten tegen nationale wetgeving die geen schorsend effect toekent aan een beroep tegen een uitwijzingsbeslissing aan een ernstig zieke derdelander wanneer de repatriëring hem mogelijk zal blootstellen aan een ernstig risico op ernstige en onomkeerbare verslechtering van zijn gezondheidstoestand. In casu dient het benadrukt te worden dat verzoeker uitermate ernstig ziek is.

Hij werd gehospitaliseerd in het psychiatrisch ziekenhuis van Brugmann van 15.06.2018 tot 23.08.2018. Hij lijdt aan hallucinaties, zowel visueel als auditief, PTSD en psychosen.

Hij dient volgende medicamenten in te nemen:

- methadon 30 mg
- methadon 10 mg
- methadon 5 mg
- methadon 1 mg;
- abilify 10 mg
- etumine 40 mg
- quietapine XR 200 mg
- quietapine xr 300 mg
- setraline 100 mg
- zolpidem 10 mg
- pantomed 40 mg
- tamsulosine 0,4 mg
- temesta expidet 2,5 mg
- dafalgan forte 1

Verzoeker wenst te benadrukken dat er een groot probleem is van continuïteit van de behandeling. Verzoeker heeft beroep ingediend tegen de beslissing waarin besloten werd dat het verzoekschrift tot medische regularisatie als ontvankelijk doch ongegrond werd afgewezen.

Het staat vast dat verzoeker aan een ernstige ziekte lijdt, en dat de uitvoering van het terugkeerbesluit voor verzoeker een ernstig risico inhoudt dat zijn gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze verslechtert.

Door te stellen dat verzoeker in illegaal verblijf is, ondanks het feit dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog steeds hangende is, schendt de Dienst Vreemdelingenzaken het Abdida-arrest van het Hof van Justitie, artikel 3 en 13 EVRM iuncto artikel 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Daargelaten de vraag of het middel niet neerkomt op een wetskritiek, die niet van aard is de wettigheid van de bestreden beslissing aan te tasten, moet worden vastgesteld dat het huidig beroep betrekking heeft op een terugkeerbesluit, een bevel om het grondgebied te verlaten dus. In het arrest Abdida wordt gesteld:

“Uit een en ander volgt dat de artikelen 5 en 13 van richtlijn 2008/115, gelezen in het licht van de artikelen 19, lid 2, en 47 van het Handvest, aldus moeten worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen

een nationale wettelijke regeling die niet voorziet in een beroep met schorsende werking tegen een terugkeerbesluit waarvan de uitvoering voor de betrokken derdelander een ernstig risico inhoudt dat zijn gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze verslechtert.”

De verzoekende partij kan prima facie niet worden bijgetreden waar zij stelt dat uit het arrest Abdida volgt dat tegen een weigering inzake artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een beroep moet openstaan met automatisch schorsende werking.

Aangezien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel, wordt slechts tot een gedwongen tenuitvoerlegging van deze maatregel overgegaan na het verstrijken van de beroepstermijn, voorzien in artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet. Indien een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingeleid binnen deze termijn, dan is deze vordering bovendien van rechtswege schorsend tot op het moment dat de Raad er zich over heeft uitgesproken (artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet).

De verzoekende partij heeft, nu zij het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, wel degelijk gebruik gemaakt van de mogelijkheid tot het indienen van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Aldus is de Raad prima facie van oordeel dat de verzoekende partij met de huidige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft kunnen beschikken over een effectief rechtsmiddel en dat er op het eerste gezicht geen sprake is van een schending van artikel 13 van het EVRM.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, wijst de verzoekende partij erop dat zij ernstig ziek is, dat zij gehospitaliseerd werd in het psychiatrisch ziekenhuis van Brugmann van 15 juni 2018 tot 23 augustus 2018, dat zij lijdt aan hallucinaties, zowel visueel als auditief, PTSD en psychosen, dat zij heel wat medicatie dient in te nemen (die ze opsomt) en dat er een groot probleem zal zijn van de continuïteit van de behandeling.

De Raad wijst erop dat het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten steeds gepaard moet gaan met een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM, omdat een bevel om het grondgebied te verlaten reeds de verplichting het grondgebied te verlaten bevat én een terugkeerverplichting oplegt (RvS 28 september 2017, nr. 239.259). Bij dit onderzoek dient de verwerende partij rekening te houden met alle gegevens die zij op dit moment ter beschikking heeft. In casu is dit des te meer het geval omdat het bevel is afgegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek.

In casu motiveert de bestreden beslissing wat volgt:

“Betrokkene werd gehoord op 15.01.2019 door de politiezone MINOS en verklaart dat hij psychiatrische problemen kent en dit al sinds zijn kindertijd. Betrokkene geeft aan dat hij 6 maanden op psychiatrie heeft verbleven. Echter kent hij de diagnos niet meer. Betrokkene geeft aan dat hij 10 verschillende soorten medicatie neemt om oa rustig te blijven en dat hij 1 x per maand naar de Psychiater in Brugge gaat. Hij heeft een volgende afspraak al vastliggen. Uit het administratieve verslag blijkt dat betrokkene zijn medicatie mee heeft.

(...)

Betrokkene heeft op 4.05.2015 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 17.06.2015. Deze beslissing is op 1.07.2015 aan betrokkene betekend. Het verzoek tot nietigverklaring en schorsing van de onontvankelijkheidsbeslissing werd op 28.11.2017 door de RVV verworpen.

Op 20.05.2016 diende betrokkene een tweede regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980.

Deze werd onontvankelijk verklaard op 24.08.2016. Deze beslissing is op 14.09.2016 aan betrokkene betekend. Het verzoek tot nietigverklaring en schorsing van de onontvankelijkheidsbeslissing werd op 27.02.2018 door de RVV verworpen.

Vervolgens werd door betrokkene op 9.08.2017 een derde regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 22.08.2017. Deze beslissing is op 24.08.2017 aan betrokkene betekend. Betrokkene's vierde regularisatieaanvraag op basis van medische redenen, ingediend op 29.09.2017, werd op 4.09.2018 ongegrond verklaard. Deze beslissing werd op 15.01.2019 aan betrokkene betekend.

(...)

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.”

Er dient te worden vastgesteld dat de Raad de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 4 september 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, op 21 januari 2019, bij arrest nr. 215.461 heeft verworpen. In dit arrest heeft de Raad prima facie geoordeeld dat er geen sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij betwist niet dat haar laatste aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard en dat de Raad de vordering tot schorsing die werd ingesteld tegen deze beslissing heeft verworpen, doch de verzoekende partij stelt dat de Raad geen rekening heeft gehouden met de stukken die bij het verzoekschrift werden bijgebracht en die dateren van na de beslissing van 4 september 2018 en die volgens haar een nieuwe beoordeling vergen. Ze stelt dat deze stukken eveneens aan de verwerende partij werden overgemaakt.

Ter staving van haar betoog somt de verzoekende partij de medicatie op die zij behoeft en voegt zij een stuk toe van 27 juli 2018 van een farmaceutische firma “PSP Pharma”, waaruit moet blijken dat de medicatie die zij moet innemen niet beschikbaar is in haar herkomstland. Daarnaast voegt zij ook een stuk toe omtrent het gemiddeld maandloon in Georgië en tot slot voegt zij stukken toe ten bewijze van haar opname in de psychiatrische afdeling van het Brugmann ziekenhuis.

In zijn arrest nr. 215.461 van 21 januari 2019 heeft de Raad het stuk van PSP Pharma besproken, alsook het stuk betreffende het gemiddeld maandloon in Georgië, waaruit zou moeten blijken dat de verzoekende partij zich de vereiste medicatie niet kan veroorloven. De Raad heeft reeds geoordeeld dat deze stukken geen ander licht werpen op de beslissing die werd genomen door de verwerende partij inzake de medische regularisatieaanvraag en dat die stukken niet van dien aard zijn om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. De verwerende partij wordt bijgetreden op het punt waar zij stelt dat de vereiste medicatie of een alternatief geneesmiddel voorhanden is en dat deze medicatie ook betaalbaar is. Het stuk aangaande de recente opname in het Brugmann ziekenhuis bevestigt enkel de pathologie. De verwerende partij betwist echter niet dat de verzoekende partij een psychiatrische aandoening heeft en hiervoor behandeld dient te worden.

Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij door een centrumarts werd onderzocht. Uit een stuk van het administratief dossier blijkt dat niet ontkend wordt dat de verzoekende partij medicatie behoeft. Zo wordt er aangegeven dat de verzoekende partij substitutiemedicatie neemt, waardoor het inplannen van een vlucht zo laat mogelijk dient te gebeuren teneinde de medicatie nog in het centrum te laten toedienen door een verpleegkundige of een arts, voor het vertrek naar de luchthaven.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij prima facie niet aannemelijk dat er geen rigoureuus onderzoek naar artikel 3 van het EVRM heeft plaatsgevonden.

Het betoog van de verzoekende partij laat op het eerste gezicht evenmin toe te besluiten tot een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen of tot een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel of het vertrouwensbeginsel.

Het middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. S. LANSSENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. LANSSENS

J. CAMU